

Ser casa

Als llocs que et fas refugi, naturalment, també hi deixes alguna cosa teva

Foto: Tom Woodward

Hi ha llocs que bateguen d'una manera especial. La darrera vegada que vaig pujar a Farrera, al novembre de 2016, dins el Seminari de Traducció Poètica que organitza la Institució de les Lletres Catalanes, hi feia un fred que pelava i hi treballàvem veient caure flocs de neu per la finestra. Dissabte passat, el verd ho envaïa tot i hi feia un sol de justícia. El paisatge era diferent, però la sensació de tornar a un lloc on el temps hi transcorre de manera diferent, on ets molt a prop de la natura i en què et tornes una mica feréstec era el mateix.

Farrera és un d'aquells llocs que t'eixamplen una mica l'ànima i que, malgrat hi pugis menys del que voldries, enyores i et sents teus. Hi tenen molt a veure la calidesa de la Cesca i en Lluís, del Centre d'Art i Natura, que t'encomanen el seu estat d'ànim des de la primera abraçada, el seu amor per aquell indret i la calma que, de tant respirar-la, sembla que els hagi quedat impresa a la pell.

Em passa, amb els llocs que estimo, que els tinc una devoció similar a la que tinc a les persones que formen part de la meua vida. M'agrada caminar-los i dialogar-hi, observar-ne els canvis i mirar d'estar prou oberta per endur-me'n alguna cosa, d'allò que hi batega i de les persones que els habiten, que els han convertit en una manera determinada de viure i els coneixen, els respecten i en parlen amb devoció.

Als llocs que et fas refugi, naturalment, també hi deixes alguna cosa teva. No sabria dir si en marxés més lleuger, però la desubicació, almenys en el meu cas, té un efecte benefactor

potentíssim. De tant en tant, quan flaquejo, n'invoco el meu propi esperit, tot allò que jo sentia mentre hi era. L'esperit o l'aprenentatge, tant és. I per uns instants, m'hi transporto per trobar-hi alguna cosa que necessito.

Em resulta fàcil teixir vincles, amb els llocs i amb les persones. Sento que tot el que dipositen a la meva vida em va construint sense parar, tant és que hi siguin de passada o per sempre. Poder dir d'algú o d'un indret que és casa em segueix semblant una de les coses més boniques que se li pot atribuir.

Ara mateix, escric això al porxo del Mas de Bernis, a l'Aldea, davant els arrossars i ben a prop d'una buguenvíllia de què havia sentit a parlar tant que gairebé podia imaginar-me-la. Un dels gats del Mas se m'ha adormit a la falda i hi corre una brisa suau. He parlat amb una amiga i li he dit que encara ho estic acabant de respirar una mica, tot plegat. Però si he de ser honesta del tot, mentre li ho deia ja era, ho sé, a un d'aquells llocs a què sempre voldré tornar.